

SULYOK VINCE

Élt 51 évet

Középkorú norvég nő halálhírét
olvasom a helyi újságban. S noha nevét
nem ismertem, valami mégis arra késztet,
hogy tovább olvassam a tudósítást –
s nem korai halála miatt,
hanem mert neve alatt az a mondat áll:
1957. július 5-én született Oslóban.
Azon órák egyikén tehát,
amikor Koppenhágából kiindult vonatom
begördült az oslói pályaudvar
napfényben úszó üvegcsarnokába.
Az újszülött vékonyka hangocskája
egyként jelezhetett ujjongást és sírást:
hisz fájdalomak közt érkezünk a világba,
de fény vár ránk, törődés, szeretet.
A kocsiból kilépve a langyos
peronra, én ujjongásba fogtam volna
legszívesebben a sietők tömegében,
de tartózkodó szemérmem visszatartott,
s csak egy rejtett könnycseppre futotta
szemem legsarkában, hálából amiért
fiává fogadott nagy szívével
hajszoltságomban ez a kicsi ország.
Együtt sírtunk s egyidejűleg együtt ujjongtunk
(bár nem egymás mellett és nem is egy ok folytán)
két új jövevény: a norvég bébi, meg én.
Őt családja várta, örömmel, szeretettel,
engem, az idegent, senki se várt.
De a létnek, a nyárnak, a fényeknek
s a kövekből kiáradó langy melegnek
egyként, egyformán örültünk mind a ketten.
„Fájdalomtól megtörve” (írja most az újság)

gyászolnak férj, gyerekek, szülők és unokák,
rokonok és barátok serege.

Említetlen csak én maradok a szövegben,
pedig Norvégiába egy napon kerültünk,
s más léptékkal, de norvégul is egyszerre tanultunk.
51 évvel itt nyugszol te már
a közeli temetőben, míg én, a veled egyidejűleg
ide érkezett idegen élek még továbbra is
a fényben, hogy gyászolhassalak
én, az idegenből idejött
s idegennek megmaradt barát.

Torrevieja, 2008-10-03./Bilingsstad, 2009-03-09.

